

наѹчи никога. Отстина Богъ ѣ преблагъ, понеже ны учи и за себеси: и ные требѹва да вѣрѹваме сички нѣща, колкото ны учи, ако и да не разѹмѣваме, освенъ само малки нѣща, и ако и нѣкои сж много мжчнопо-натни.

І. Запикасѹвамъ, мамо, че колкото растемъ, начинѹвамъ да разѹмѣвамъ нѣколко нѣща много по добрѣ нежели перво. Вѣрѹвахъ ги по перво, защото ми ги ты каза, и защото знаехъ, че секога ми говоришь истината. По перво не можехъ да представимъ на уматъ си, какво една частица железна можеше да привлече еднаж игла камъ себеси като иглата беше далече отъ нея, и не беше прибавена.

Ты ми рече за това; но мене се виждаше невозможно да бжде. Толкѹва мжчно беше да го разѹмѣемъ.

М. Но като ти показахъ железото (магнитатъ), тогава виде, че онова, което речекохъ, беше истинно.

І. Наистина, мамо: но ако и видѣхъ го същите ми очи иглата да сж движи и тегли камъ магнитатъ, совсемъ това не можехъ да